

Deze keer geen tocht naar een atelier, geen binnentreden in de habitat van de kunstenaar, enkel een telefoongesprek en enige bekendheid met zijn werk zullen het moeten doen. Charlie De Voet woont in Zulzeke, de kleinste deelgemeente van het schilderachtige Kluisbergen in de Vlaamse Ardennen.

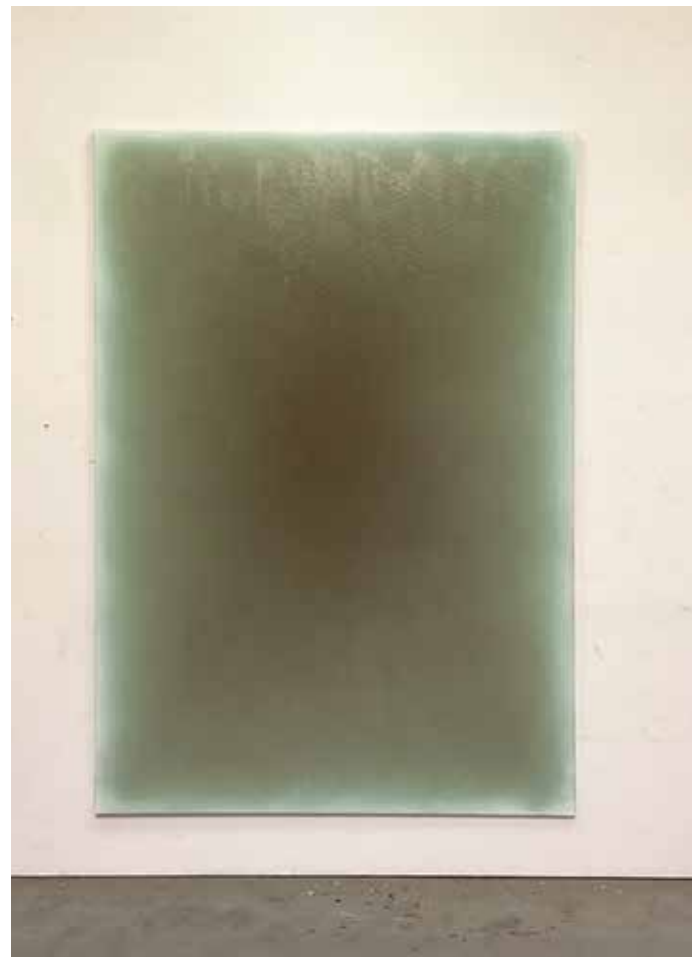
CHARLIE DE VOET

Van sacraliteit en materie

MYSTIEKE ERVARING Na zijn humaniora studeerde Charlie De Voet (°1977), net als zovele jongeren die zich tot de kunsten aangetrokken voelen, grafische vormgeving, een artistiek diploma waar je toch nog iets mee kan aanvangen in het leven (denkt men dan). Na het tweede jaar stopte hij ermee en is in het millenniumjaar de wijde wereld ingetrokken, richting Australië, waar hij een eerder in Italië ontmoete vriendin ging opzoeken. Hij was een klein jaar onderweg en voorzag in zijn levensonderhoud met allerlei losse jobs onderweg. Wanneer je lang op reis gaat, dan is dat dikwijls onbewust een zoektocht naar jezelf. Bij Charlie De Voet was dat niet anders, alhoewel hij in de eerste plaats weg wou, weg van hier.

Hij heeft in Australië, toen hij op een avond alleen aan de kust zat, iets heel bijzonders meegemaakt. Hij noemt het een mystieke ervaring. Hij heeft er zich een tijd helemaal één met het universum gevoeld, hij trad er buiten zichzelf en kon een gelukkig gevoel van ultieme eenheid ervaren. Hij had geen bewustzijnsverruimende middelen gebruikt, weet ook niet hoelang dat eigenlijk heeft geduurd, maar is die ervaring nooit vergeten. Later heeft hij vastgesteld dat wel meer mensen iets dergelijks mochten beleven. Zou het kunnen dat die existentiële ervaring nu nog altijd doorspeelt in zijn werk?

In 2002 ondernam hij een tweede reis, dit keer richting Zuidoost-Azië en ontdekte Laos, Thailand en Cambodja. Maar ook Sumatra, een van de grote eilanden van Indonesië, werd verkend. Hij had wat spaargeld, leefde heel sober en was ook nu een klein jaar onderweg.

Charlie De Voet, *Dear Painting*, 2019, olieverf op doek, 250 x 175 cm

“Van werken die helemaal dichtgeverfd waren, pelde ik de verf af en gooide die weg zodat ik het doek opnieuw kon gebruiken

GEMOTIVEERD LEREN SCHILDEREN Na zijn terugkeer in 2003 volgde Charlie De Voet avondonderwijs schilderen. Hij koos voor het Deeltijds Kunstonderwijs in Sint-Lucas Gent, waar hij een jaar les kreeg van Sofie Muller (°1974). Ze moedigde hem aan en het schildersatelier was een openbaring: dit was wat hij wilde doen met zijn leven.

Hij besloot om voltijds naar de KASK te gaan, want hij had gehoord dat je daar een eigen atelier kreeg om te werken. Dat klopte niet, maar hij ging er wel graag naar school. Hij kreeg er les van onder anderen Servi van Grinsven (°1959), Vincent Geyskens (°1971), Thé van Bergen (°1946) en Paul Casaer (°1967), allemaal interessante mensen en kunstenaars. Ook Michaël Borremans (°1963) was er gastdocent en van hem is de quote blijven hangen dat je eigenlijk als kunstenaar keihard moet werken en blijven werken. Charlie De Voet: “Ik ben ook nogal geschrokken van het soms lage niveau van kennis inzake de theorievakken bij mijn medestudenten. Ik volgde bijzonder graag de lessen filosofie van Wim De Timmerman. Maar van kunst wisten mijn collega’s veel meer dan ik.”

Het kan een groot voordeel zijn op iets ouder leeftijd aan een artistieke opleiding te beginnen. Charlie De Voet was 26, duidelijk zeer gemotiveerd en betaalde zijn studies met een studiebeurs en vakantiejobs.

BOEMPALET Na zijn studies werkte Charlie De Voet halftijds als afwasser in een bejaardentehuis in Drogenen. Op die manier kon hij zijn artistiek werk combineren met een bescheiden inkomen. Hij deed dat tot 2013.

In 2011 verhuisde hij met zijn vriendin naar Kluisbergen, in de buurt van zijn geboortestad Ronse. Hij verbouwde er zijn huis en op artistiek vlak lag hij gedurende een drietal jaren quasi stil. “Ik had het gevoel er langzaam dood te gaan...”, zegt hij.

En dan kon hij aan het werk als assistent bij Mark Manders (°1968), de Nederlandse kunstenaar die zich in Ronse had gevestigd. Charlie De Voet: “Ik ben in 2013 echt begonnen! Ik zat daar in mijn nieuw wit atelier. Waar te beginnen? Ik heb mijn kleurendoos van Caran d’Ache genomen en ben aan het werk gegaan. Alle kleuren heb ik gebruikt, van licht naar donker. Het vormde de neerslag van alle opgekroppte frustraties, ideeën en verlangens die ik in die jaren van noodgedwongen stilstand had opgebouwd. Ik had nog nooit een abstract werk gemaakt, het had iets therapeutisch en het was zonder meer een startpunt voor de verdere richting van mijn werk. Ik heb daarna lang gezocht om gelijkaardig werk te maken in olieverf.”

In 2014 slaagde hij er volgens hem de allereerste keer in om “de systematiek van de veelgelaagde potloodtekeningen om te zetten of toe te passen in olieverf. Ik had toen ook het fijne gevoel dat ik eindelijk mijn kleurenpalet te pakken had.” Het werk kreeg de titel *The Sublime Was Now (Boempalet)*.

Charlie De Voet, *Painting For Chapels*, installatie Kunst en Zwalm 2017

VERTREKKEN VANUIT HET CENTRUM Een schilderij dat Charlie De Voet toonde in *Kunst en Zwalm 2017* deed de gesprekken bij de wandelaars verstommen. Het was opgesteld in een kapelletje en het was echt voor die plek gemaakt. Het was van een grote schoonheid en maande aan tot stille beschouwing. Mark Rothko (1903-1970), dachten we, maar dan anders. Charlie De Voet: “Ik zag Rothko voor het eerst in de academie. Ik verstond dat niet direct, later kwam het als een meteoriet bij me binnen. Dat was als een muur voor mij, hij had alles al gedaan. Mijn schoonbroer zei me toen dat het niet noodzakelijk was om over die muur te gaan, je kan er ook omheen lopen... Dat gaf me weer moed. In de academie moest je je werk vooral goed kunnen uitleggen. Om hendaags te zijn gebruikte ik foto's van het internet en uit de krant en ging toen Tuymans achterna.”

Het is dus pas na de opleiding en toen hij een vaste job had dat hij echt zijn weg heeft gevonden. Charlie De Voet schildert monochromen van licht naar donker met heel veel lagen over elkaar, vertrekkend vanuit het centrum. “In het begin gaat dat vlot, als door boter, maar het wordt steeds moeizamer, de verf moet nat blijven en dat is heel arbeidsintensief. Het werk moet ook vlak getrokken worden, de penseelstreken weggewerkt zodat de reflectie verdwijnt. Er ontstaat op die manier een verfhuid. Ik werk met een brede borstel.”

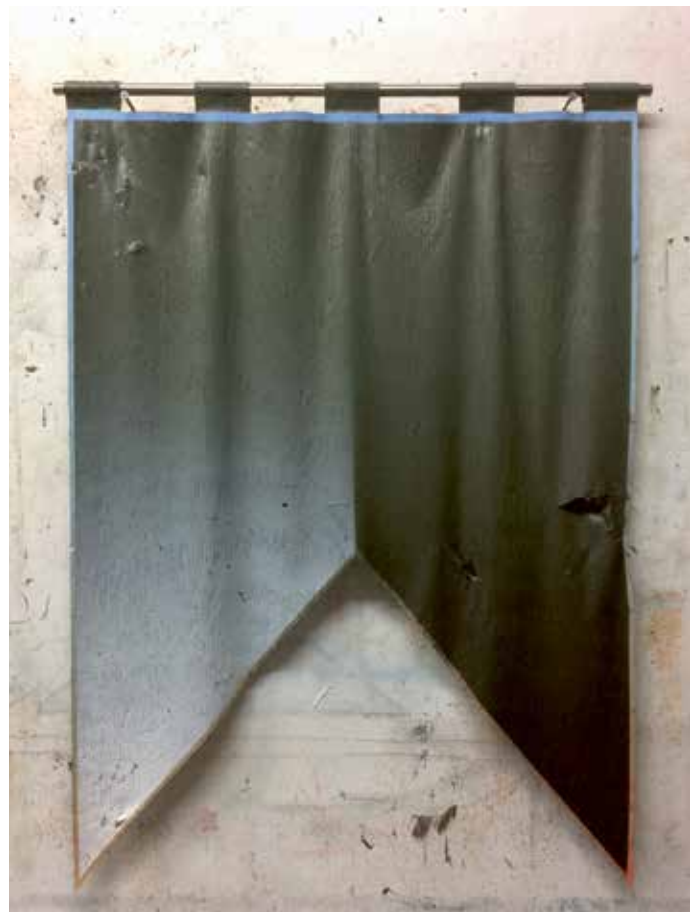
Doordat Charlie De Voet de verf telkens vanuit het centrum naar de rand aanbrengt, ontstaat er een donkerdere massa in het midden en een lichtere naar de randen toe. Op die manier wordt een ontzettende diepte in het werk gesuggereerd, een diepte die de toeschouwer naar zich toe zuigt. Het is een beetje zoals sommige werken van de Indisch-Britse kunstenaar Anish Kapoor (°1954).

Het is niet te verwonderen dat de werken van Charlie De Voet in al hun abstractie een zekere sacraliteit over zich hebben. Ze roepen een mysterie op dat, zoals het hoort, niet te doorgronden valt. Zijn ingreep in het kapelletje langs de weg in Zwalm was dan ook subliem en bijzonder raak. Hij had er niet enkel een bijzonder schilderij aangebracht, hij had er ook voor gezorgd dat de linden die daar stonden in een vierkant waren gesnoeid, wat de plek nog meer uitstraling en kracht meegaf. Charlie De Voet liet de jongste tijd ook andersoortig werk zien. Hij toonde de verfhuid zelf. “Dat is eigenlijk organisch gegroeid vanuit mislukkingen. Van werken die helemaal dichtgeverfd waren, pelde ik de verf af en gooide die weg zodat ik het doek opnieuw kon gebruiken. Later groeide de idee om die vellen te recyclen. Ik bracht ze aan op ongeprepareerd canvas zodat er een schilderij op het schilderij ontstond en stilaan is dat schilderij dan meer sculpturaal geworden.”

Charlie De Voet, *Dissection*, 2015, olieverf op doek, 20 x 20 cm

Charlie De Voet, *The Colours of My Air Castle*, 2018, olieverf aan een stalen staaf, 83 x 60 cm

Charlie De Voet, *Study For A Painting As A Disguise For Self Portrait*, 2019, 28 x 21 cm

Al in 2015 maakte hij een eerste schilderij in die richting: *Dissection*. Het is amper twintig centimeter in het vierkant, waarin hij in de verflagen snijdt. Kenners denken hierbij onmiddellijk aan de *Concetto Spaziale* van Lucio Fontana (1899-1968). Toch is het hier helemaal anders. Waar de sneede bij Fontana scherp en strak is, hebben we bij De Voet een heel andere gewaarwording. De inkeping wordt bijna organisch, is veel minder scherp en maakt je als kijker bewust van de verf, niet zozeer van het canvas, het is bijna als huid die is losgekomen, die is opengebarsten.

Hij experimenteerde volop verder en maakte in 2017 een rond schilderij. Een ruwer ogende randschildering omgeeft een spiegelend midden, het is puur opgebouwd uit verf aangebracht op doek. Het resultaat is intrigerend.

In 2018 maakte hij *The Colours Of My Air Castle*. Het is een schilderij dat eigenlijk puur uit verfhuide bestaat. Hij is er voor de eerste keer in geslaagd om een laag olieverf helemaal intact van de drager te halen, op een stalen systeem op te hangen en zo een autonoom en in feite ruimtelijk werk te presenteren. Een banier van verf.

Vorig jaar nog steunde Charlie De Voet de tentoonstellingsruimte *Gevaertsdreef 01* in Oudenaarde, waar hij samen met Mark Manders exposeerde, door de uitgave van de multiple *A Painting As A Disguise For Self-Portrait (Study)*. De print toont een foto van een verfhuide die als een helm de drager ervan omhult en onherkenbaar maakt. Een omhulsel van verf dat later is verwerkt tot een zotkapmasker.

Charlie De Voet, *Landscape With Inner Space*, 2019, olieverf op doek, 164 x 106 cm

Naast het experimenteren met verf en verfhuide, gaat Charlie De Voet verder met het maken van monochromen die dus eigenlijk geen monochromen zijn. Hij maakt ze in diverse formaten en wat opvalt is dat zijn kleurenpalet bij het ouder worden iets meer helder en lichter is geworden. Hij heeft duidelijk zijn weg gevonden. Naast de pure abstractie komen er ook motieven in zijn werk naar voor, zij het op eerder minimale wijze. Telkens weer gaat het om een combinatie van waarneming, verdieping en verbeelding. *Landscape With Inner Space* is daar een voorbeeld van. De schilderijen van Charlie De Voet laten steeds aan de toeschouwer de mogelijkheid om erin op te gaan, erin weg te dromen en te verdrinken zonder in ademnood te komen. Het zijn werken die zeer materieel zijn ontstaan, maar de materie totaal doen vergeten. Ze brengen de stilte in je binnen, een sacrale stilte.

DAAN RAU

INFO Geplande tentoonstellingen met werk van Charlie De Voet: -Galerie De Wael 15, Antwerpen (solo) -Ontrafelingen (groep), Sint-Amanduskapel, Gent, van 24 juli t.e.m. 10 augustus 2020 -De Ruimte P60, Assen (NL) (groep), september-oktober 2020 – **WEBSITE** www.charliedevoet.be